

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-07-2023

Maria es va quedar plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus. Ells li diuen: -Dona, per què plores? Ella els respon -S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat. Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos ell. Jesús li diu: -Dona, per què plores? Qui busques? Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon: -Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré. Li diu Jesús: -Maria! Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: - Rabuni – que vol dir «mestre». Jesús li diu: -Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: "Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu." Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: «He vist el Senyor.» També els va contar el que ell li havia dit.» (Jn 20,11-18).

Des de fa uns anys, l'Església ja no celebra la memòria el 22 de juliol, sinó la festa litúrgica de Santa Maria Magdalena. El pas -de la memòria a la festa- es va fer per indicació del Papa Francesc, que en el passat va definir Maria de Magdala com la deixeblla "al servei de l'Església naixent".

Per a nosaltres, que aquest any celebrem la declaració de venerabilitat de Magdalena Aulina, és una bonica ocasió per meditar a la santa el nom del qual porta la serventa de Déu.

Qui va ser Maria Magdalena? El nom deriva de Magdala, el poble de pescadors del que era originària, a la riba occidental del llac Tiberíades. Des de les fonts més antigues, se l'anomena "l'apòstol dels apòstols". El seu testimoni neix de la trobada amb Jesús viu. Ella és l'apòstol de la més gran esperança.

Els evangelis la presenten com una "dona pecadora", una dona explotada i també menyspreada pels qui es creien justos. Però també la presenten com una dona que havia ungit els peus de Jesús amb oli perfumat, els havia mullat amb les seves llàgrimes i els havia eixugat amb els seus cabells, i a qui Jesús va dir: Els teus molts pecats et són perdonats, perquè has estimat molt.

Maria Magdalena va ser una dona valenta. Acompanya Maria, la mare de Jesús, fins i tot sota la creu i plora d'amor per ell, perquè la va respectar com a dona, com a criatura estimada amb un amor únic, amb un amor sempre disposat a perdonar. I ella impressionada per la mirada d'amor i tendresa de Jesús, hi va creure.

És la dona que, de matinada, es va arriscar i va córrer al sepulcre. Va trobar el sepulcre buit i, mentre s'atura plorant davant del sepulcre, el seu Jesús la sorprèn una vegada més. Ell ha de guarir-la de la ceguesa espiritual -ella el va confondre amb el cuidador del jardí- i la desconcerta cridant-la pel seu nom: «Maria!». Quina sensació sublim, quina sorpresa, quina tendresa, devia sentir el seu cor en escoltar el seu nom, amb aquell accent únic i inconfundible del seu "mestre"!

El Papa Francesc va dir que «de vegades, a la nostra vida, les ulleres per veure Jesús són les llàgrimes. Davant la Magdalena que plora, també nosaltres podem demanar al Senyor la gràcia de les llàgrimes. És una gràcia bonica... Plorar per tot: pel bé, pels nostres pecats, per les gràcies, per l'alegria. El plor ens prepara per veure Jesús. I que el Senyor ens doni a tots la gràcia de poder dir amb la nostra vida: "He vist el Senyor", no perquè se'm va aparèixer, sinó perquè el vaig veure dins del meu cor».

Que bonic és pensar que la primera aparició del Ressuscitat es va produir de manera tan personal!

Que dolç és pensar que hi ha algú que ens coneix, que veu el nostre patiment, les nostres llàgrimes i la nostra desil·lusió, i es commou amb nosaltres, i ens crida pel nostre nom! Sí, Déu es preocupa per la nostra vida. Ens la vol resoldre. Per això, ens crida pel nostre nom, reconeixent el rostre personal de cadascun de nosaltres. Cada home és una història d'amor que Déu escriu en aquesta terra. Déu ens crida a cadascú pel nostre nom: ens coneix, ens mira, ens espera, ens perdona, té paciència amb nosaltres. Ell ens ajuda sempre, mentre correm cap a ell i hi confiem. El seu amor ens envolta i ens aclapara.

Magdalena Aulina era molt devota de la santa, de la qual, en portava el seu nom. Sovint va recórrer al seu exemple. La considerava una gran santa, perquè s'havia penedit dels seus pecats i havia sabut aixecar-se; perquè s'havia sentit estimada per Jesús i havia alimentat un gran amor pel Mestre. *«No us penseu que Santa Maria Magdalena plorava pels seus pecats perquè sabia que la infinita misericòrdia de Déu ho havia perdonat tot. Plorava pel temps en què no havia estimat el Senyor i per no saber-lo estimar més encara».*

Santa Maria de Magdala i la venerable Magdalena Aulina són dues dones que tenien un amor apassionat i fecund per Jesús, les cridava pel seu nom i responien.

També avui, i sempre, Jesús continua cridant pel nom, per perdonar, per ajudar a aixecar, per tenir cura de cadascú. Creiem-ho! Creiem en l'amor, l'amor veritable! Perquè, si l'amor és sincer, pot vèncer qualsevol dificultat, com repetia la venerable Magdalena Aulina.

